

BÁNH ĐÚC CÓ XƯƠNG

BÁNH ĐÚC CÓ XƯƠNG

Tin vợ chững Tư chia tay mới nghe tượng như đùa. Ô hay mới cưới chưa đợn tháng đã thôi nhau là sao? Mà đâu phải vợ chững son trờ thiợu chính chợn gì cho cam? Cả hai đợu đã một lờn dang dở. Nàng đã từng có chững không ra gì, cờ bạc hư hỏng khiến cho phải đưa nhau đưa ra toà. May mà không có con cái ràng buộc cũng dờ dàng đường ai nợy đi. Chàng thì không ly dị nhưng...goá vợ, gà trống nuôi 2 đứa con thợm thoát cũng mợy năm rợi. Duyên lành đợn rợi cho hai tâm hồn cô đơn gặp nhau nên duyên chững vợ.

Vậy mà chưa đợn một tháng Tư khăn gói ra khỏi nhà chững.

Hợi lý do nào? Tại sao?

-Bờ ở trong nhà vậy ai chịu nợi. Tư trờ lời

-Bà nào ở? Tôi thợc mợc

-Vợ cũ ởng chứ ai

- Không phải vợ ởng mợt lâu rợi sao?

-Bờ mợt thì mợt, ai cợm bờ...ở trong nhà!

-Không hiợu

-Là bờ...không chịu đi mà cứ ở trong nhà chứ sao nữa.

-Giống hợ em? Thời buợi này mà còn nói chuyện ma quợ ?

-Thiệt đó anh.

Và theo lời Tư Kờ

-... Mới vờ nhà ởng có mợy ngày là em thợy âm khí trong nhà nặng nợ, biợt ngay đang có người âm trú ởn, quợ nhiên là bà ởy.

-Wait, Chuyện ma quợ có thiệt hay không anh không chợc, nhưng nợu có thiệt như em nói thì em làm sao biợt có âm khí trong nhà và chợc là linh hồn cợa bà ởy còn đó?

Tư cười

- Nói anh nghe cũng không sao. Ông nội em là thợy pháp chuyên

trừ tà đuổi quỷ ở Tây Ninh. Tía em cũng có chân truyền từ ông nội cho nên em cũng được học hỏi từ nhà tuy chưa học hết đủ sức bặt ma trừ tà như ông nội, hay tía em, nhưng có thể thấy ma, và nhất là không sợ ma .

– À... Vậy sao giờ sợ?

–...Đâu sợ, mà bức thôi. Anh nghĩ mình ở trong nhà, tự nhiên lâu lâu thấy bị đứng đâu đó xua tay như muốn đuổi mình ra khỏi nhà. Em không sợ vì đã từng thấy nhiều ma trước rồi, và biết nó chẳng làm gì được mình, nhưng mà khó chịu lắm anh. Nhất là buổi tối hai vợ chồng riêng tư với nhau, bỗng thấy bà đứng đó có khi không chứ?

–A, vậy là bị ám ghen. Nhưng theo anh biết người mất rồi phải siêu thoát đi nơi khác về thiên đường hay địa ngục gì đó tùy mỗi người, tại sao bà này còn ở trong nhà?

– Cũng có những trường hợp họ bị vương vẩn nặng nợ trần chưa đành lòng đi, bởi vậy mới có ma chứ anh. Trường hợp bà vợ cũ của anh không đi chắc vì thương con quá ra đi không nỡ nên trần ở lại.

–Vậy muốn cho bà ấy ra đi thì phải làm sao?

–Phải mời một cao tăng đọc đạo tới nhà tụng kinh khai nhỡn cho bà ấy thấy được lẽ luân hồi mà siêu thoát. Nhưng ông chồng em đời nào tin mấy chuyện này mà tính mời tăng!

–Em có cho anh ấy biết chuyện này?

– Có, nhưng anh nhất định không tin, còn sạt em nhảm nhí, có tức không?

–Khó nhé! Ông ấy không tin cũng không thể trách. Hay là nói ông nội em hay ba em ...mời bệ ra khỏi nhà?

Từ trầm ngâm nói

– Nếu kêu tía em đang ở VN qua thì ông có thể trực bà ấy ra khỏi nhà, nhưng sao mà nỡ làm vậy anh ơi. Bà ấy vì quá thương chồng thương con, chưa muốn chết mà phải chết. Nghe kể là bà ấy bị tai nạn xe cộ chết bất ngờ quá nên không cam tâm siêu thoát mới ra có sự. Tía em có thể trực bà ấy ra khỏi nhà và dán bùa không cho bà trở vô, nhưng không thể dẫn dắt cho vong linh bà. Bà sẽ trở thành một con ma hoang không nơi nương tựa,

dù sa vào kiếp nạn quí tội nghiệp lắm. Phải có cao tăng đến dắt bà đến nơi siêu thoát mới là biện pháp hay nhất.

-Nhưng chúng em đã không tin mấy chuyện này mà !

-Bố vậy mới kh. Chắc là duyên phận của em vậy để mình em chịu chứ em không nỡ đưa bà ra khỏi nhà đâu anh. Dù sao cũng là nhà của bà. Bà mẹ muốn cứ thế đó. Khi nào có duyên được đến dắt bà sẽ tự ra khỏi nhà.

Và Tư đã quyết định cắt mối tơ tình ra khỏi nhà, trở lại chúng và con cho con mẹ mẹ.

...Đâu chưa đến hai tháng, Tư tới báo cho biết đã...dọn về lại.

Câu chuyện "dọn về" của Tư còn li kỳ hơn.

Nàng kể:

"... Hôm đó em đang ngủ ở nhà, chợt như có người kéo chân thức dậy. Hoàng hôn luôn: anh biết ai hôn? Bố chứ ai! Em bực quá la lên: "Này chị, tui đã trở nên lại cho chị rồi. Chị còn tới đây kiếm tui chi nữa". Bỗng nhiên em nghe như trong tâm thức tiếng chị mẹ nói nhờ em tới nhà cứu đứa con gái út tên Alyssa đang bệnh nặng trong phòng một mình, nguy hiểm quá!"

Nghe đến chữ Alyssa là em tỉnh ngủ liền. Nó là đứa con gái sau của hai người mới 7 tuổi thôi. Lúc còn ở nhà, em thương con bé lắm, mà nó cũng thương em.

"Anh Tân đâu?" Em hỏi.

"Anh Tân đi out of town ngày mới về. Nhà chỉ có 2 anh em"

"Sao chị không thức thằng Brian dậy. Nó lớn rồi biết lấy thuốc cho em nó" "Không được em ơi. Chị là mẹ nó thiết nhưng không thể liên lạc với nó. Chị chỉ liên lạc được với em thôi. Em làm ơn tới cho con Alyssa uống thuốc giúp chị chứ để lâu bị coma nguy hiểm lắm."

Tuy vẫn còn sợ hãi, nhưng nghe nói con bé Alyssa bệnh là em quên hết giận hờn. "Nhưng mà kẹt rồi chị. Tui đâu có chìa khóa vào nhà? Tui trở hết chìa khóa cho anh Tân rồi "

"Đừng lo. Em cứ tới nhà chị chờ cách"

Vậy là giữa đêm khuya khoảng 1, 2 giờ sáng em tức tức lái xe đi. Đến nơi bên dưới 1 viên gạch trong vườn có một cái chìa khóa sơ cua từ hời bên còn sáng để phòng trường hợp đi đâu bị quên hay mất chìa khóa vô nhà. May mà chìa khóa bao bọc cẩn thận nên không bị rơi sét gì cả.

Em mới chạy bước ngay vào phòng con Alyssa. Quên nhiên con bé không biết bị gì mà người nóng như lửa đang nằm rên hừ hừ. May em biết chỗ để thuốc men trong nhà nên lấy ngay cho con bé uống và lấy khăn ướt lau người nó để giảm nhiệt. Được chốc sau con bé đã hạ nhiệt và tỉnh dần nó thấy em đang ôm nó nên kêu mếu “Mẹ ơi mẹ đừng đi nữa, ở lại đây với con nha!” Không biết nó đang nói mẹ là em, hay là nó đang nhớ đến mẹ ruột nó. Em mới lòng đến chảy nước mắt, còn bà ta thì đứng ở góc phòng khóc ngon lành. Dĩ nhiên là chỗ có em biết còn con bé và thằng Brian (lúc này thì thằng anh nghe tiếng động nên đã tỉnh chạy sang phòng con em) hoàn toàn không biết mẹ ruột của chúng nó lúc đó cũng đang ở trong phòng.

Đợi sáng em để sẵn thuốc dẫn thằng anh cho em uống, gọi điện thoại cho ông biết con gái bệnh phải vào chăm sóc con. Em chỉ làm được tới đây thôi.

-Ông có hỏi tại sao em biết con bé bệnh mà tới nhà giữa đêm khuya như vậy? Tôi hỏi

- Có, và em có sao nói vậy. Anh tin hay không tin mặc kệ. Em không care.

-Vậy ông có tin?

- Ban đầu thì không, nhưng sau đó cũng phải tin. Anh xin lỗi và năn nỉ em trở lại với anh.

-Và em đã chịu ?

-Dạ. Từ từ thôi

-Vậy còn ...bố?

-Chị ấy đi rồi anh.

-Đi đâu? Sao em biết?

-Sau vụ con Alyssa, chị lại hiện về lần nữa nói chuyện với em. Chị ấy xin lỗi bấy lâu nay vì sự ghen tuông và ích kỷ nên đã phá em. Nhất là chỗ sợ mẹ đưa con bị cảnh mẹ ghét con chảnh.

Nhưng bây giờ thì chị hiểu là em cũng thương con ch^h như con. Đêm hôm khuya kho^ht nghe con bé bệnh là b^h t^ht c^h chạy tới ngay. Con bé Alyssa tỉnh th^hn l^hn th^h ch^ht y^hu đu^hi, nó c^hn một người mẹ bên cạnh thực sự thương yêu và chăm sóc cho nó. Chị ^hy có thương con tới đâu cũng không th^h làm được nữa. Bây giờ thì chị đã yên tâm siêu thoát v^h th^h giới c^ha chị, không nu^hi ti^hc gì nữa vì bi^ht rằng gia đình, con cái chị từ đây đã có em thay th^h chăm sóc.

...

Đã mười m^hy năm trôi qua, gia đình Tư s^hng hạnh phúc. Hai người không có thêm đứa con nào, nhưng 2 đứa con ch^hng thương Tư như mẹ ruột c^ha chúng.

Có l^hn tôi tò mò h^hi sau l^hn đó, bà vợ cũ có bao giờ hiện h^hn v^h thăm ch^hng con và thăm Tư không? Cô m^hm cười nói " Bí mật. Thiên cơ b^ht kh^h lậu".

[ThaiNC](#)